

Gondolatok 2016. december 29-én

Aki szereti testvérét, az világosságban él

1Jn 2,3-11

Abból tudjuk meg, hogy ismerjük őt, ha megtartjuk parancsait. Aki azt mondja: „Ismerem őt”, de parancsait nem tartja meg, az hazug, és nincs benne igazság. Aki azonban megtartja az ő igéjét, abban Isten szeretete valóban tökéletes, és ebből tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk. Aki azt mondja, hogy őbenne lakik, annak úgy is kell élnie, ahogyan ő élt. Szeretteim! Nem új parancsot írok nektek, hanem régi parancsot, amelyet kezdettől fogva ismertek. A régi parancs az ige, amelyet hallottatok. De új parancsot is írok nektek, s ez rá is, rátok is vonatkozik, mert **a sötétség elmúlt, és az igaz világosság világít már. Aki azt mondja, hogy világosságban van, és testvérét gyűlöli, az még most is a sötétségben van. Aki szereti testvérét, az a világosságban marad, és nincs benne botránkozás. De aki gyűlöli testvérét, az sötétben van, a sötétben jár, és nem tudja, hova megy, mert a sötétség megvakította a szemét.**

Lk 2,22-35

..... Élt pedig Jeruzsálemben egy ember, Simeon volt a neve, igaz és istenfélő férfiú, aki várta Izrael vigasztalását, és a Szentlélek volt benne. A Szentlélek kijelentette neki, hogy halált nem lát, amíg meg nem látja az Úr Felkentjét. Ekkor a Lélek ösztönzésére a templomba ment. Amikor szülei bevitték a gyermek Jézust, hogy a törvény szokása szerint cselekedjenek vele, karjaiba vette őt, és Istent magasztalva így szólt: „Most bocsátod el, Uram, szolgádat a te igéd szerint békességben, mert látták szemeim a te megváltásod [Iz 40,5], melyet minden nép színe előtt készítettél [Iz 52,10], világosságul a pogányok megvilágosítására [Iz 42,6; 49,6] és dicsőségére népednek, Izraelnek” [Iz 46,13]. Apja és anyja csodálkoztak mindazon, amit róla mondtak. Simeon megáldotta őket, anyjának, Máriának pedig ezt mondta: „Íme, sokak romlására és feltámadására lesz ő Izraelben; jel lesz, melynek ellene mondanak; és a te lelketed tőr járja át - hogy nyilvánosságra jussanak sok szív gondolatai.”

A sötétség a fény hiánya. Általánosságban elmondhatjuk, hogy az emberek nem szeretik a sötétséget (én magam egy emberrel találkoztam, életem során, aki örült decemberben, hogy nem süt a nap). A téli napforduló idején jár a legalacsonyabban a Nap, ekkor van az év leghosszabb éjszakája is, december 21-én. A napok hosszabbodását 25-én már érezzük, ezért volt ekkor a Napisten ünnepe; ünnepelték a fény diadalát a sötétség fölött. Pár napja megdőlt a hazai villamosenergia-rendszer terhelési rekordja a karácsonyi díszkivilágítás miatt, a divatos, modern módon próbáljuk elűzni a sötétséget.

Krisztus fénye is elűzte a sötétséget. A titokzatos égi jel, a betlehemi csillag megjelenése is a fényt szimbolizálja a születés éjszakáján, elhozva ezzel azt, aki az emberiség bűneiért fényként küzd, elhozva a reményt.

János levelében nincs szó szürkületről. Vagy fényben él az ember, vagy sötétben. Jézus hozta a fényt. Belépek a fénybe? Vagy a sötétben akarok maradni? A fényt látjuk, vagy a sötétséget? Mit látok meg a világból? Fehéret-feketét, angyal-ördögöt? A fényben élek, Isten szeretetében? Kiket szeretek? Kik a közömbösek? Esetleg kiktől félek? Gyűlölök valakit?

Kevés helyen említik ennyiszor a Szentlelket, mint Lukács a mai evangéliumban. A három isteni személy közül ő az, aki a legkevésbé antropomorfizálható. Ugyanakkor ő az, akit be tudunk engedni magunkba, aki, ha figyelünk rá, kinyilatkoztat, ösztönöz minket. Simonban a Szentlélek volt. A Lélek ösztönözte, s ő engedelmeskedett neki. Be merjük engedni a Lelket? Imádkozunk érte, hozzá? Figyelünk rá, tudjuk, mire ösztönöz?

(Kovács Jolán)